

ĐỜI TỰ NẠN và HAI CHỮ TỰ DO

Có bao giờ chúng ta đặt câu hỏi không phải cho tha nhân mà cho chính mình:

- Ta là ai? Ta là dân tộc nào?
- Đây là đâu? Vì sao ta đến đây?
- Cuối cuộc đời, ta gởi thân xác trên đất nước này hay trở về lại quê hương Việt Nam xa vời?
- Ta để lại gì cho cháu con đời sau hay chết là hết?

Đời tự nạn lưu vong vì hai chữ TỰ DO đời với từng người là những trang tiêu thuyết vinh quang sáng từng nhưng cũng thấm đậm nước mắt. Trong cái sáng ngời giấc mơ mẫn nguyện làm sao che dấu được những vết dao cứa trong lòng, nhưng chỉ ta mới hiểu cho ta.

Đến được bến bờ tự do, bạn và tôi, chúng ta mỗi người một hoàn cảnh. Chẳng ai giống ai và cũng chẳng có ai sao chép của ai, họa chăng giống nhau là những hăng hái và những ê chề của những ngày đầu tiên lập nghiệp trên xứ lạ quê người.

Sau ngày mất nước, từng đoàn người lữ lượt ra đi bằng nhiều phương tiện và phương cách. Bằng đường hàng không, bằng đường thủy và bằng cả đường bộ... trôn chui trôn nhui với chỉ bó áo quần trên người, hay thành thang bước lên máy bay có kẻ đón người đưa... hay tụ trung đều là "vượt biên" dưới nhiều hình thức và danh nghĩa.

Đến được xứ sở thiên đàng, mỗi người một phần số Ông Trời ban cho, có người thành công và vang vượt trời xanh xang áo mào nhưng cũng có lắm người chén cơm chan nước mắt để sinh tồn và vươn lên. Công bằng mà nhận xét, nay thì mười người thì có hơn chín người đã ổn định cuộc sống trên quê hương thứ hai này.

Từng thế hệ tiếp nối qua đi, thế hệ Cha Ông làm viên gạch lót đường cho con cháu sau khi thực hiện xong nhiệm vụ của mình đã thanh thân ra đi. Những người Việt Nam tự nạn đầu tiên đặt chân lên nước Mỹ nay đã 80, 90 tuổi đời lên. Họ có quyền kiêu hãnh và mẫn nguyện vì chọn lựa trong quyết định của họ đã mang về ánh sáng và tương lai cho thế hệ con cháu.

Truyền thống dân tộc trong huyết quản lưu từ đời Ông qua đời Cha và nay tiếp truyền đến đời con cháu đã thúc đẩy để rồi một nhóm bạn trẻ đứng ra thành lập VIETNAMESE BOAT PEOPLE có tầm hoạt động rộng rãi trên toàn nước Mỹ trước khi vươn ra toàn thế giới.

Đây là một nhóm bạn trẻ tuổi đời độ 30-40 và ai cũng có công ăn việc làm ổn định. Họ thấy và nhận ra được những hy sinh và khó khăn mà Cha Ông họ đã vượt qua để ngày hôm nay họ thừa hưởng những cây trái mà người đi trước đã vun xới. Nam cũng có và nữ cũng có. Có người có gia đình và cũng có người còn độc thân. Họ là những "sĩ", những "sư", nhà văn, nhà báo và là những chuyên viên, chuyên gia đang làm việc cho Chính phủ và những Công ty lớn như IBM hoặc APPLE ngay tại New York và nhiều tiểu bang trên đất Huê Kỳ. Lương tiền của họ được tính bằng 6 con số/năm chứ không ai lãnh lương giờ nên công việc của họ đóng góp cho Hội không làm cho chúng ta đặt thành dấu hỏi.

Do vậy, đây là một Tổ chức bất vụ lợi, không ban bệ, không cờ xí. Nhân thân của họ là con em của những gia đình H.O. có cha mẹ trải qua những tháng năm trong ngục tù cai tạo. Họ là con cái của những người đã chọn cái sống trong cái chết để tìm về bến bờ tự do trên những chiếc thuyền mong manh... Chúng tôi vinh dự được mời tham dự trong một buổi họp mặt hằng năm tại một nhà hàng tại Brooklyn mà nam chủ nhân là một người con lai mẹ Việt cha Mỹ đã có mặt trên chuyến máy bay chở 300 em bé mồ côi đi định cư tại Hoa Kỳ khi cuộc nội chiến tại Việt Nam kết thúc.

Vậy nội dung sinh hoạt và hoạt động của họ là gì? Có thể lực chính trị nào đứng sau lưng họ không?

Thưa không. Không có đảng phái và đoàn thể nào giật giây họ cả.

Cũng chẳng có tổ chức chính trị nào cổ vũ. Hãy nghe mục đích tôn chỉ của họ như sau: "Mục đích của chúng tôi là ghi dấu lại công và đóng góp của Cộng đồng Người Việt sống và văn hóa Mỹ đồng thời chúng tôi giữ lại những kỷ niệm đau buồn trong quá khứ người đến đất Mỹ bằng con đường vượt lênh đênh biển cả. Sinh hoạt của họ không có lợi ích kinh tế mà cũng chẳng kể thành tích. Người trí thức trẻ đến với nhau trong thà và công hiến.

Có người được sinh ra ở Việt Nam r sang đây. Có người sinh đẻ tại Mỹ và lớn sống vẫn minh nhưng nhất quyết họ vẫn mình là người Việt chính gốc. Cái hạn chế ngữ trao đổi là ngôn ngữ "bà rợ" có nghễ mớ. Điều này không trách được và họ lớn lên trong văn hóa Mỹ, học trường nói tiếng Mỹ... thì họ còn nhớ mình là thi phúc đức cho dân tộc và giống nòi ch

Cái thâm thía của chúng tôi là họ "Bác" xưng "Con" và vòng tay chào ki

Có thể điều này làm mọi người khó tin tiếp xúc. Quý vị sẽ có những bất ngờ lớn

Thông qua liên lạc với các Hội Sĩ mà hầu như các trường Đại học VIETNAMESE BOAT PEOPLE sẽ phỏng vấn và ghi âm đối với những (cho cháu con đời sau hiểu thêm về th công hay đau khổ trên Quê hương r 2023 cho cư dân tại thành phố New sau sẽ chia sẻ những buồn vui mà ti minh đã trải qua. Quý vị có thể kể về cay hoặc những rạn vỡ có được trơ Kỳ niệm đầu vui hay buồn cùng the trình cuộc sống.

Không phải là những nghệ sĩ l khẩu, chỉ cần thuật lại những chuyện cách chân thật, Quý vị cộng tác viên một gia sản kết xù đó là một sự th mà chỉ người trong cuộc, kẻ có r thương của dân tộc mới thấm thía MẮT" khi bỏ nước ra đi.

Kèm với lời kể của Quý vị, Ba ý kiến để Quý vị tiện bổ sung vào c

- Trong cuộc chiến tại Việt thiết của bạn là ai? Còn hay mất?

- Khi biết bạn là người nhập c quanh chào đón bạn thế nào?

- Cộng đồng Việt, Cộng đờ đời xử với bạn thế nào trên đất nu

- Bạn chuẩn bị được gì khi r

- Bạn muốn đưa ra lời khuyê

Chúng tôi trông chờ sự cộng

tôi chỉ làm công việc trung gian Quý vị vào trang Web Vietnam email Stories@vietnamepeople.com chi tiết. Hội sẽ sắp xếp lịch hẹn;

Kính chúc Quý vị AN CỨ hương thứ hai. ■

HOÀNG KỶ
(www.hoangkydong)

Có bao giờ chúng ta đặt câu hỏi không phải cho tha nhân mà cho chính mình:

- Ta là ai? Ta là dân tộc nào?
- Đây là đâu? Vì sao ta đến đây?
- Cuối cuộc đời, ta gói thân xác trên đất nước này hay trở về lại quê hương Việt Nam xa vời?

Ta để lại gì cho cháu con đời sau hay chết là hết? Đời ty nạn lưu vong vì hai chữ TỰ DO đối với từng người là những trang tiêu thuyết vinh quang sáng ngời nhưng cũng thấm đậm nước mắt. Trong cái hạnh phúc giấc mơ mãi nguyện làm sao che dấu được những vết dao cưa trong lòng, nhưng chỉ ta mới hiểu cho ta.

Đến được bến bờ tự do, bạn và tôi, chúng ta mỗi người một hoàn cảnh. Chẳng ai giống ai và cũng chẳng có ai sao chép của ai, họa chăng giống nhau là những hụt hẫng và những ế chế của những ngày đầu tiên lập nghiệp trên xứ lạ quê người.

Sau ngày mất nước, từng đoàn người lũ lượt ra đi bằng nhiều phương tiện và phương cách. Bằng đường hàng không, bằng đường thủy và bằng cả đường bộ... trôn chui trôn nhui với chỉ bó áo quần trên người, hay thỉnh thoảng bước lên máy bay có kẻ đồng người đưa... tự trung đều là "vượt biên" dưới nhiều hình thức và danh nghĩa.

Đến được xứ sở thiên đàng, mỗi người một phần số Ông Trời ban cho, có người thành công về vang vượt trội xênh xang áo mào nhưng cũng có lắm người chén cơm chan nước mắt để sinh tồn và vươn lên. Công bằng mà nhận xét, nay thì mười người thì có hơn chín người đã ổn định cuộc sống trên quê hương thứ hai này.

Từng thế hệ tiếp nối qua đi, thế hệ Cha Ông làm viên chức lót đường cho con cháu sau khi thực hiện xong nhiệm vụ của mình đã thanh thản ra đi. Những người Việt Nam ty nạn đầu tiên đặt chân lên nước Mỹ này đã 90 tuổi đó lên. Họ có quyền kiêu hãnh và mãn nguyện vì chọn lựa trong quyết định của họ đã mang về sáng và tương lai cho thế hệ con cháu.

Truyền thống dân tộc trong huyết quản luân lưu từ Ông qua đời Cha và nay tiếp truyền đến đời con cháu lúc này đây để rồi một nhóm bạn trẻ đứng ra thành lập VIETNAMESE BOAT PEOPLE có tầm hoạt động rộng rãi toàn nước Mỹ trước khi vươn ra toàn thế giới.

Đây là một nhóm bạn trẻ tuổi đời độ 30-40 và ai cũng ngấn ần việc làm ổn định. Họ thấy và nhận ra được sự hy sinh và khó khăn mà Cha Ông họ đã vượt qua này hôm nay họ thừa hưởng những cây trái mà đi trước đã vun xới. Nam cũng có và nữ cũng có, rời bỏ gia đình và cũng có người còn độc thân. Họ là "si", những "su", nhà văn, nhà báo và là những viên chức, chuyên gia đang làm việc cho Chính phủ hay Công ty lớn như IBM hoặc APPLE ngay tại New York và nhiều tiểu bang trên đất Huê Kỳ. Lương họ được tính bằng 6 con số/năm chứ không ai nghĩ giờ nên công việc của họ đóng góp cho Hội ty nạn cho chúng ta đặt thành dấu hỏi.

Đây là một Tổ chức bất vụ lợi, không ban bè, xi. Nhân thân của họ là con em của những gia đình có cha mẹ trải qua những tháng năm trong tù. Họ là con cái của những người đã chọn con đường cái chết để tìm về bến bờ tự do trên những chiếc thuyền mong manh... Chúng tôi vinh dự được gặp trong một buổi họp mặt hằng năm tại một nhà hàng ở Brooklyn mà nam chủ nhân là một người Việt cha Mỹ đã có mặt trên chuyến máy bay tị nạn về quê hương Việt Nam kết thúc.

Lưu sinh hoạt và hoạt động của họ là gì? Mục đích của chúng tôi là ghi dấu lại những thành công và văn hóa Mỹ đồng thời chúng tôi cũng lưu giữ lại những kỷ niệm đau buồn trong quá khứ của những người tị nạn đến đất Mỹ bằng con đường vượt biên để thế hệ tiếp nối hiểu thêm về cuộc sống bi hùng của Cha Anh họ".

Thưa không. Không có đảng phái và đoàn thể nào thúc đẩy và giải giầy họ cả.

Cũng chẳng có tổ chức chính trị nào cổ vũ cho họ.

Hãy nghe mục đích tồn tại của họ như sau:

"Mục đích của chúng tôi là ghi dấu lại những thành công và văn hóa Mỹ đồng thời chúng tôi cũng lưu giữ lại những kỷ niệm đau buồn trong quá khứ của những người tị nạn đến đất Mỹ bằng con đường vượt biên để thế hệ tiếp nối hiểu thêm về cuộc sống bi hùng của Cha Anh họ".

Vậy đó. Sinh hoạt của họ không có chào cờ, không hô khẩu hiệu và cũng chẳng kể thành tích.

Người trí thức trẻ đến với nhau trong tâm tình thật thà và công hiến.

Có người được sinh ra ở Việt Nam rồi theo cha mẹ sang đây. Có người sinh đẻ tại Mỹ và lớn lên theo nhip sống văn minh nhưng nhất quyết họ vẫn công khai nhận mình là người Việt chính gốc. Cái hạn chế của họ là ngôn ngữ trao đổi là ngôn ngữ "bà rợ" có nghĩa là nửa nạc nửa mỡ. Điều này không trách được và họ chẳng có lỗi khi lớn lên trong văn hóa Mỹ, học trường Mỹ, bạn bè Mỹ, nói tiếng Mỹ... thì họ còn nhớ mình là người Việt Nam thì phúc đức cho dân tộc và giống nòi chúng ta lắm.

Cái thăm thía của chúng tôi là họ đã gọi tôi bằng "Bác" xưng "Con" và vòng tay chào khi chúng tôi ra về. Có thể điều này làm mọi người khó tin nhưng nếu có dịp tiếp xúc, Quý vị sẽ có những bất ngờ lớn.

Thông qua liên lạc với các Hội Sinh viên Việt Nam mà hầu như các trường Đại học lớn đều có, Hội VIETNAMESE BOAT PEOPLE sẽ dành 3 (ba) ngày phỏng vấn và ghi âm đối với những Quý vị muốn để lại cho cháu con đời sau hiểu thêm về thân phận đầu thành công hay đau khổ trên Quê hương mới này trong năm 2023 cho cư dân tại thành phố New York. Cháu con đời sau sẽ chia sẻ những buồn vui mà tiền nhân và dân tộc mình đã trải qua. Quý vị có thể kể về những vất vả và đắng cay hoặc những rạo rờ có được trong quãng đời ty nạn. Kỷ niệm đau vui hay buồn cũng theo chân ta suốt hành trình cuộc sống.

Không phải là những nghệ sĩ hay kịch sĩ trên sân khấu, chỉ cần thuật lại những chuyện trong quá khứ một cách chân thật, Quý vị cộng tác viên đã để lại cho đời sau một gia sản kết xù đó là một sự thật không cần thù ghét mà chỉ người trong cuộc, kể có mặt trong trang sử bị thương của dân tộc mới thăm thía những "ĐƯỢC và MẤT" khi bỏ nước ra đi.

Kèm với lời kể của Quý vị, Ban Kỹ thuật gọi một vài ý kiến để Quý vị tiện bỏ xung vào câu chuyện của mình:

- Trong cuộc chiến tại Việt Nam, chiến hữu thân thiết của bạn là ai? Còn hay mất?
  - Khi biết bạn là người nhập cư ty nạn, người chung quanh chào đón bạn thế nào?
  - Cộng đồng Việt, Cộng đồng Mỹ và hàng xóm... đối xử với bạn thế nào trên đất nước Hiệp Chúng quốc?
  - Bạn chuẩn bị được gì khi rời Việt Nam?
  - Bạn muốn đưa ra lời khuyên gì cho thế hệ tiếp nối?
- Chúng tôi trông chờ sự cộng tác của Quý vị. Chúng tôi chỉ làm công việc trung gian giữa Hội và Quý vị. Xin Quý vị vào trang Web Vietnameseboatpeople.org hoặc email Stories@vietnameseboatpeople.org để biết thêm chi tiết. Hội sẽ sắp xếp lịch hẹn gặp Quý vị.

Kính chúc Quý vị AN CƯ LẠC NGHIỆP trên Quê hương thứ hai. ■

HOÀNG KỶ ĐÔNG
(www.hoangkydong.wordpress.com)

